

Arrest

nr. 261 393 van 30 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN EN J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Eritrees staatsburger, geboren op X1981 te X, Soedan. U bent van etnische origine Tigrinya en orthodox christen van geloofsovertuiging. U groeide op in Khartoem en volgde er scholing tot de 10de graad. Vervolgens ging u er aan de slag als schoonmaakster. Eind 2002 keerde u samen met uw ouders, broer en zussen terug naar Eritrea. Jullie vestigden zich in Adi Segdo, zoba Maekel.

In 2006 begon u een relatie met A. B., waarmee u in 2008 uw zoon N. kreeg. Uw partner was in dienst bij het Eritrees leger. In 2014, na een maand verlof, verdween hij.

U dacht dat hij terug naar z'n dienstplaats was, maar Eritrese soldaten kwamen een maand later bij u langs om te informeren naar uw partner. Nog eens een maand later kwamen zij opnieuw. U wist echter niet waar hij was en kon aldus geen info aan de soldaten meegeven. Ze meldden u dat u 50.000 nakfa diende te betalen of naar de gevangenis moest indien hij niet terug zou keren naar z'n dienst. U was zelf niet op de hoogte van het vertrek van uw partner en hebt sindsdien geen enkel nieuws meer vernomen over of van hem. Omdat u niet kon voldoen aan de eisen van de soldaten besloot u te vertrekken.

In september 2014 verliet u Eritrea. U reisde naar Soedan met de auto en te voet en arriveerde er 6 dagen later. Na een verblijf in Khartoem van 6 maanden reisde u verder naar Libië, waar u in april 2015 aankwam. U werd er opgesloten na een eerste mislukte poging om de Middellandse Zee over te steken. Uiteindelijk kon u via de smokkelaar vrijkomen en lukte het u wel Italië te bereiken eind augustus 2015. U bleef niet in Italië maar reisde door naar Zwitserland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende bij de bevoegde Zwitserse autoriteiten op 1 september 2015. U kreeg een negatieve beslissing aangaande dit verzoek op 5 december 2017. Na een negatief arrest in de beroepsprocedure op 2 oktober 2018 verliet u Zwitserland. U reisde via Frankrijk naar België, met de bedoeling naar het Verenigd Koninkrijk verder te reizen. U besloot evenwel in België te blijven en diende op 25 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 6 juni 2020 werd uw dochter K. geboren in België.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende document neer: kopieën van de Eritrese identiteitskaarten van uw familieleden en uzelf en doopakte van uw zoon, de geboorteakte van uw in België geboren dochter, de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming van uw broer I. en een psychologisch rapport dd. 8 mei 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit de Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ blijkt dat u aan veel stress lijdt (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, 05.06.2019). Ter staving hiervan legt u ook een medisch-psychologisch rapport neer. Uit dit rapport, opgesteld op 8 mei 2019, kan worden opgemaakt dat u lijdt aan post-traumatische stress, een verhoogde kwetsbaarheid heeft en een permanent moreel lijden ondervindt. Verder stelt het rapport dat u autistisch gedrag vertoont en zich in stilte hult. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw medisch-psychologische toestand blijkt uit het door u neergelegde attest niet concreet wat de impact van uw symptomen op uw cognitieve mogelijkheden is of welke impact deze zouden hebben op uw deelname aan onderhavige procedure. Op basis van uw verklaringen bij zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het CGVS kan vastgesteld worden dat u over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Nergens uit het verslag van uw onderhoud bij zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het CGVS blijkt trouwens dat er zich tijdens deze gesprekken problemen zouden hebben voorgedaan, die het voor u moeilijk of onmogelijk maakten om uw motieven uiteen te zetten. Op vraag van uw advocate werd u bij aanvang van het onderhoud op het CGVS bovendien de mogelijkheid geboden steeds om pauze te vragen indien dit voor u noodzakelijk was. U vroeg gedurende het gesprek een extra pauze voor de voeding van uw dochttertje die eveneens aanwezig was, maar gaf verder geen blijk van de noodzaak aan pauze of enige andere problemen tijdens het gehoor (zie mail meester Gioe dd. 06.07.2020; CGVS, p. 2). Zodoende kan op basis van het geheel van gegevens in uw administratieve dossier niet geconcludeerd worden dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. Bijgevolg werden er op dit punt geen bijkomende specifieke steunmaatregelen verleend. Verder vermeldde u in de Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ dat u prefereert door een vrouwelijke tolk gehoord te worden omdat u dan zonder schaamte uw verhaal kan doen (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, 05.06.2019). Op het persoonlijk onderhoud was echter een mannelijk tolk aanwezig. Om die reden werd u de vraag gesteld of u hiermee akkoord kon gaan, wat u deed, en werd u duidelijk gemaakt dat u ten allen tijde kon aangeven dat u bepaalde zaken niet wilde of kon vertellen wegens aanwezigheid van een mannelijke tolk (CGVS, p. 2). Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud geen dergelijke problemen vastgesteld.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde Eritrea te hebben verlaten nadat de autoriteiten tweemaal bij u informeerden naar uw partner die uit het leger gedeserteerd zou zijn. U verklaarde verder op heden niet terug te kunnen keren omdat u het land illegaal hebt verlaten (Vragenlijst CGVS, vraag 3). U slaagde er echter niet in doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo werd vastgesteld dat het door u voorgehouden illegale vertrek uit Eritrea, dat de kern van uw asielaanvraag uitmaakt, niet als geloofwaardig kan beschouwd worden, enerzijds omwille van uw flagrant tegenstrijdige verklaringen hierover tijdens uw asielprocedures in België en in Zwitserland, anderzijds omdat ook uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal alle geloofwaardigheid missen.

In de eerste plaats blijken de verklaringen die u aflegde ten aanzien van de Zwitserse autoriteiten en deze ten aanzien van de Belgische asielinstanties met betrekking tot uw uitreis uit Eritrea op meerdere vlakken tegenstrijdig, wat reeds ernstige twijfels werpt op de geloofwaardigheid van uw illegaal vertrek. Ook over het vervolg van uw reis, nadat u de Eritrese grens overstak, bent u uitermate tegenstrijdig. Op het CGVS verklaart u namelijk dat u vanuit uw woonplaats Adi Segdo met een Toyota naar Agordat reisde, samen met 5 mensen. U vond een smokkelaar via uw buurvrouw Mana, die met u meereisde. (CGVS, p. 12). Vanuit Agordat wandelden jullie in 6 dagen naar Hajar, een klein dorp nabij Khartoem. Daar verbleef u een maand en werd 3000 dollar aan de smokkelaar betaald door uw familie. U vertrok vervolgens met de auto naar Kassala, waar u een dag over deed. U verbleef 3 dagen in Kassala en ging dan naar Khartoem met het openbaar vervoer (bus). Na aankomst in Khartoem belde u uw ouders. Ze gaven u het nummer van een vriend Abo H. met wie u contact opnam en bij wie u uiteindelijk zes maanden verbleef. U werkte in Khartoem als bediende in een restaurant en kreeg een verblijfsdocument als vluchteling dat geldig was voor een jaar. U besloot echter zo lang niet te blijven en reisde naar Libië (CGVS, p. 12-16). Tijdens uw asielprocedure in Zwitserland legde u echter compleet andere verklaringen af in verband met uw vertrek uit Eritrea. U zou er eerst uw oom hebben aangesproken met de wens te vertrekken en reisde vanuit Asmara met een vrachtwagen naar Teseney in februari 2013. In Teseney verbleef u vervolgens gedurende vijf maanden bij een nicht langs vaderszijde. U verliet Teseney in september 2013. U wachtte tot u het bedrag kon verzamelen om naar Soedan te reizen. U reisde vervolgens met een landcruiser en enkele anderen naar Soedan, een reis die uw nicht voor u geregeld had. Jullie reisden naar Khartoem, nog steeds in dezelfde wagen. U verbleef 7 maanden in Khartoem bij een kennis van uw vader. U registreerde zich er niet als vluchteling en was niet geautoriseerd in Soedan te verblijven op dat moment (zie dossier Zwitserland, toegevoegd aan uw administratief dossier, PV Audition fédérale directe, 16.10.2017, p. 14-17). Het behoeft verder weinig toelichting dat de beschrijving van uw reisweg uit Eritrea en uw verblijf te Soedan op alle vlakken – de route die u volgde, wanneer u vertrok, waar u hoe lang verbleef, wie u reis regelde voor u, et cetera – dermate tegenstrijdig is dat hier geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Hierbij kan worden aangevuld dat u zelfs in Zwitserland verschillende versies van uw vertrek uit Eritrea had uiteengezet, zoals gemotiveerd wordt in de beslissing die u er in het kader van uw verzoek ontving. Zo had u er namelijk eerder al gesteld dat u gecontroleerd werd door de Soedanese soldaten en hen diende te betalen, wat u later ontkende (Décision d'asile, 5.12.2017, p. 3). Aldus stelt het CGVS vast dat u er niet in slaagt een eenduidige versie van uw vertrek uit Eritrea weer te geven, wat het bijgevolg niet aannemelijk maakt dat u zou vertrokken zijn op de door u voorgestelde, illegale manier.

U wordt op het CGVS geconfronteerd met enkele vastgestelde discrepanties tussen uw verklaringen ten overstaan van het CGVS enerzijds en de Zwitserse instanties anderzijds. U geeft toe dat u in Zwitserland de zaken anders voorstelde omdat u er onder stress stond. Men (andere verzoekers) zei er u dat het niet genoeg was en u straffere zaken moest vertellen om bescherming te krijgen. Dit kan echter in het beste geval enkel verklaren waarom u uw eigenlijke vluchtmotief zou hebben aangedikt – u had in Zwitserland namelijk verklaard effectief te zijn gevangengenomen – maar biedt geen verklaring voor een andere versie van uw reisweg. U vervolgt verder dat uw reisweg zoals u ze in Zwitserland voorstelde een ander en beter verhaal was en dat de reisweg zoals voor het CGVS voorgesteld, de echte reisweg was (CGVS, p. 18-20). De gedane vaststellingen zijn echter van die aard dat u zich niet louter kunt verschuilen achter wat anderen u aanraadden om uw tegenstrijdige verklaringen te vergoelijken. Bovendien maakt u helemaal niet duidelijk op welke manier de ene versie van uw reisweg 'Straffer' is dan de andere en op welke manier de ene versie uw kans op bescherming dan wel zou vergroten, aangezien u in beide versies voorstelt dat u op illegale wijze het land verliet. U slaagt er aldus niet in een afdoende verklaring te bieden voor de hierboven gedane vaststellingen.

Naast bovenstaande frappante tegenstrijdigheden mist uw verklaarde reisweg ten aanzien van het CGVS bovendien ook om volgende redenen geloofwaardigheid. U verklaart namelijk dat uw bestemming vanuit Agordat (Eritrea) de plaats Hajar (Hajer) was, in Soedan. U zou in 6 dagen van Agordat naar Hajar gewandeld zijn, waar de smokkelaar een eerste keer betaald werd. Hajar is volgens uw verklaringen een plek nabij de stad Khartoem, wat bevestigd wordt door informatie die stelt dat het gekend staat als 'smokkelhotspot' nabij de hoofdstad Khartoem (CGVS, p. 12-14, zie info toegevoegd aan uw administratief dossier). Niet enkel blijven uw verklaringen over die reisweg van 6 dagen zeer oppervlakkig – zo meent u zich niet eens te herinneren of u er verlichte plaatsen, steden of dorpen bent tegengekomen of kunt u geen specifieke kenmerken van het landschap omschrijven buiten dat het op sommige plaatsen vlak en op andere heuvelig was (CGVS, p. 14-15); uw verklaring als zou u in zes dagen vanuit Agordat te voet de plaats Hajar bereikt hebben is wel zeer onwaarschijnlijk. Uit de aan uw dossier toegevoegde kaarten blijkt namelijk dat de afstand tussen Agordat en Khartoem, waar Hajar in de nabijheid van ligt, zo'n kleine 700km bedraagt, een afstand waar u volgens Google Maps al wandelend zo'n 139 uur zou overdoen. U verklaart echter in zes dagen Hajar bereikt te hebben vanuit Agordat, dan nog enkel 's nachts te hebben gewandeld wegens veiligheidsredenen. Ervan uitgaand dat u dan per dag/nacht maximaal zo'n 12 uur zou wandelen, betekent dit dat u de afstand van een kleine 700km in om en bij de 72u zou hebben afgelegd – en dus niet in 139 uur zoals de kaarten aangeven. Dit is uiteraard niet mogelijk. Bovendien verklaart u dat u – na een maand in Hajar – naar Kassala ging, een stad nabij de Soedanees-Eritrese grens, om vervolgens opnieuw naar Khartoem te gaan (CGVS, p. 15). Om welke reden u deze bizarre omweg zou nemen, is volstrekt onduidelijk. Het verloop van uw reisweg is aldus niet enkel quasi onmogelijk maar eveneens allerm minst logisch te noemen, wat de gebrekkige geloofwaardigheid van uw illegaal vertrek verder versterkt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u geen zicht biedt op de wijze waarop u Eritrea verlaten hebt. Logischerwijs en alle vaststellingen in acht genomen mag verondersteld worden dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Hierdoor is het evenmin aannemelijk dat de Eritrese overheid u effectief zou willen vervolgen wegens het illegale vertrek uit het land van uw echtgenoot. Het houdt immers geen steek dat de Eritrese autoriteiten u zouden willen opsluiten in de gevangenis omdat uw man deserteerde en het land verliet, maar u dan tegelijkertijd het land zouden laten uitreizen met een toelating. Daarnaast kunnen uw verklaringen over de problemen met de Eritrese autoriteiten maar weinig overtuigen. Zo zouden zij twee maal bij u zijn langs geweest, waarbij ze u tijdens het laatste bezoek meedeelden dat u een oproep diende af te wachten, u eerst naar de gevangenis zou moeten en nadien, voor uw vrijlating, 50.000 nakfa zou moeten betalen. Het komt echter maar weinig aannemelijk over dat men u hierover zou inlichten in de plaats van u meteen op het moment dat zij bij u zijn gevangen te nemen of andere stappen te ondernemen om meer info te verkrijgen over uw partner indien het hen daadwerkelijk daarom te doen was. Bovendien blijkt dat noch u, noch iemand anders die latere oproep ontving, noch gingen de autoriteiten bij uw ouders langs om te informeren naar u na uw vertrek uit het land (CGVS, p. 11).

Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing. De termijn waarbinnen iemand naar het buitenland moet reizen wordt vastgelegd, maar men kan op elk willekeurig moment terugkeren.

De door u neergelegde documenten bieden geen ander zicht op bovenstaande vaststellingen. De kopieën van de Eritrese identiteitskaarten van u en uw familieleden en de doopakte van uw zoon kunnen in het beste geval enkel uw en hun identiteit aantonen. Hierbij dient meteen ook al te worden opgemerkt dat het hier louter om kopieën gaat, die bovendien in bepaalde gevallen maar weinig leesbaar zijn, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden vastgesteld. Bovendien kan over het verkrijgen van uw eigen identiteitskaart nog volgende opmerkelijke tegenstrijdigheid worden vermeld.

U verklaarde namelijk voor de Zwitserse autoriteiten dat u deze kaart verkregen had in 2001, toen u in Eritrea was omdat u uw zus hielp met haar huwelijk. U verkreeg het in het immigratiekantoor in Eritrea en verbleef toen 2 maanden in Eritrea alvorens naar Soedan terug te keren (PV Audition fédérale directe, 16.10.2017, p. 3). Op het CGVS verklaart u echter dat u voor de definitieve terugkeer naar Eritrea, eind 2002, nooit naar Eritrea terugkeerde. Uw identiteitskaart verkreeg u dan ook pas in 2002 toen u was teruggekeerd. Met de kaart die aantoonde dat u een teruggekeerde uit Soedan was, bent u naar het Immigration Office te Asmara gegaan voor een identiteitskaart (CGVS, p. 3, 8-9). Zowel de authenticiteit van uw identiteitskaart als uw algemene geloofwaardigheid worden door deze vaststelling dan ook verder aangetast.

De geboorteakte van uw dochter K. toont enkel aan dat zij in België werd geboren op 6 juni 2020.

Uit het medisch-psychologisch rapport d.d. 08.05.2019 dat u voorlegt, blijkt dat u lijdt aan post-traumatische stress, een verhoogde kwetsbaarheid heeft en een permanent moreel lijden ondervindt. Verder stelt het rapport dat u autistisch gedrag vertoont en zich in stilte hult. In het rapport wordt verwezen naar uw moeilijke reisweg waarbij u geconfronteerd werd met opsluiting en seksueel geweld, het achterlaten van uw zoon in Eritrea en de lange procedure in Zwitserland, die u getekend hebben. Hierbij dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat een psycholoog dan wel vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn/haar bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat dit medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de aangehaalde feiten aangaande uw reisweg. Daarnaast, en zoals hierboven reeds werd gemotiveerd, kan begrip worden opgebracht voor uw situatie maar blijkt uit dit rapport hoegenaamd ook niet dat u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Dit attest kan dan ook niet worden gezien als een verschoning voor de diverse ernstige tegenstrijdigheden en andere tekortkomingen in uw verklaringen. Evenmin bevat dit attest andere informatie die de kans dat u alsnog in aanmerking zou komen voor internationale bescherming aanzienlijk kan vergroten.

Aangaande de erkenningsbeslissing van uw broer die u neerlegt, merkt het CGVS op dat feit dat uw broer, I. G.H. (O.V. 8.629.384) de status van vluchteling werd toegekend, niet automatisch leidt tot het toekennen van een status voor u. Het CGVS moet elk verzoek immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U kon echter niet aannemelijk maken dat u Eritrea op illegale wijze hebt verlaten, noch dat u er problemen hebt gekend met de autoriteiten die zouden wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in het verzoekschrift het volgende middel aan:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Zij ontwikkelt het middel als volgt:

“• Aangaande de kwetsbaarheid van Mevrouw G.H.

Volgens het CGVS zijn er onvoldoende concrete elementen voorhanden waaruit een bijzondere procedurele nood in het hoofde van verzoekster kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft Mevrouw G.H. een medisch-psychologisch rapport neergelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat: "Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw medischpsychologische toestand blijkt uit het door u neergelegde attest niet concreet wat de impact van uw symptomen op uw cognitieve mogelijkheden is of welke impact deze zouden hebben op uw deelname aan onderhavige procedure" (bestreden beslissing, p. 2).

Uit het medisch-psychologisch rapport blijkt echter dat: "[...]".

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, is het medisch rapport duidelijk genoeg.

Mevrouw G. vertoont een quasi-autistisch gedrag, hetgeen ernstige communicatieproblemen met zich meebrengt: "[...] ».

Het is geenszins voldoende om tijdens een persoonlijk onderhoud om pauzes te kunnen vragen, en bovendien ligt dit binnen het bereik van elke persoon die om internationale bescherming verzoekt (ongeacht of hij al dan niet aan ernstige psychische problemen lijdt).

In een arrest nr. 221.242 van 15 mei 2019, herinnert Uw Raad eraan dat : « [...]».

Het CGVS kan de diagnose van een professionele arts niet in twijfel trekken en had bij de analyse van verzoeksters verklaringen rekening moeten houden met haar psychologische toestand.

- Aangaande de situatie van returnees in Eritrea en de mogelijkheid om met de toestemming van de Eritrese autoriteiten het land te verlaten

Uit de bestreden beslissing blijkt dat: "[...]" (bestreden beslissing, p. 3).

De beschikbare documentatie bevestigt dat het eenvoudigweg bijna onmogelijk is Eritrea, een dictatoriale staat, met de toestemming van de Eritrese autoriteiten te verlaten:

[citaat]

In casu verliet de broer van Mevrouw G.H. Eritrea illegaal (voor haar eigen vertrek uit Eritrea in 2014) en werd in België als vluchteling erkend (CGVS, p. 4). Mevrouw G.H. had dus geen exit visa kunnen krijgen. Het CGVS voert geen enkel argument aan en levert geen enkel bewijs dat zij een dergelijk exit visa zou hebben verkregen.

Nog steeds uit de bestreden beslissing blijkt dat: "[...]" (bestreden beslissing, p. 3).

In dit verband is het belangrijk op te merken dat de verslagen in het administratief dossier over dit punt van 2018 en 2019 zijn. Het CGVS wijzigt plotseling zijn politiek in 2021, op basis van informatieverslagen die het al meer dan drie jaar in zijn bezit heeft.

Daarbij geeft het CGVS geen geldige motivatie voor zijn beslissing.

Daarnaast bevestigt de beschikbare documentatie dat illegale vlucht uit het land niet het enige criterium is dat in aanmerking moet worden genomen om te bepalen of een gerepatrieerde asielzoeker al dan niet met vervolging zou worden geconfronteerd indien hij naar Eritrea zou worden teruggestuurd:

[citaten uit "EASO Eritrea National service, exit and return" van september 2019 en uit stukken 3-6]

Het CGVS heeft in strijd met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet niet op geldige wijze rekening gehouden met de beschikbare documentatie over Eritrea.

- Aangaande het verzoek om internationale bescherming van Mevrouw G.H. in Zwitserland

Ten eerste wijst het CGVS in de bestreden beslissing op verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster in Zwitserland en in België.

In dit verband heeft Uw Raad al geoordeeld dat:

[citaat uit RvV 13 maart 2019, nr. 218 191]

Het feit dat Mevrouw G.H. in Zwitserland niet de hele waarheid heeft verteld, ontslaat het CGVS niet van de analyse van de gedetailleerde verklaringen die in België werden afgelegd. Verzoekster heeft in België de hele waarheid verteld.

Ten tweede verwijt het CGVS verzoekster dat ze tegenstrijdige informatie heeft verstrekt over haar uitreis uit Eritrea en over haar reisroute in Zwitserland en België. Daarnaast volgens het CGVS, is een deel van de informatie die Mevrouw G.H. aan het CGVS over haar reis heeft verstrekt niet consistent.

Er moet rekening mee worden gehouden dat Mevrouw G.H. totaal vernield in Zwitserland is aangekomen. Haar uitreis uit Eritrea was zeer beproevend. Zoals uiteengezet door haar psychiater in het medisch-psychologisch rapport dat werd neergelegd ter ondersteuning van het verzoek om internationale bescherming: "[...]". Het CGVS heeft verzoekster echter geen vragen gesteld over het seksuele geweld waarvan zij tijdens haar reis het slachtoffer was geworden.

Uw Raad heeft al erkend dat de psychologische toestand van een verzoeker om internationale bescherming de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen kan rechtvaardigen/uitleggen:

[citaat uit RvV 27 mei 2008, nr. 11 831 en RvV 28 mei 2013, nr. 103 611]

In dezelfde zin illustreren boeken over de psychoanalyse van vluchtelingen de moeilijkheid om de vervolging als gevolg van een trauma te beschrijven:

[citaat Elise Pestre, « *La vie psychique des réfugiés* », Payot, 2010, p. 77]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak I tegen Zweden van 5 september 2013 herinnert er in dit verband aan dat van asielzoekers niet kan worden verwacht dat zij een volledig samenhangend verslag geven van de traumatische gebeurtenissen waarvan zij het slachtoffer zijn geworden (zaak 61204/09, §61).

Door in de bestreden beslissing geen rekening te houden met het psychologische profiel van verzoekster, heeft de tegenpartij geen rekening gehouden met alle elementen van de zaak in strijd met artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980.

Ten slotte had het CGVS rekening moeten houden met het feit dat Mevrouw G.H. Eritrea in 2014 heeft verlaten. Dit helpt ook om bepaalde ongerijmdheden te begrijpen.

Ten derde verwijt het CGVS verzoekster dat zij in Zwitserland en België tegenstrijdige informatie heeft verstrekt over de datum van afgifte van haar identiteitskaart. Enerzijds is dit argument irrelevant, aangezien de Eritrese nationaliteit van verzoekster niet ter discussie staat. Anderzijds heeft het CGVS ook hier geen rekening gehouden met de psychologische toestand van verzoekster, noch met het feit dat de in de bestreden beslissing genoemde feiten bijna 20 jaar geleden hebben plaatsgevonden.

- *Aangaande de problemen van Mevrouw G.H. met de Eritrese autoriteiten omwille van haar partner Het CGVS trekt verzoekers persoonlijke problemen met de Eritrese autoriteiten in twijfel : "[...]" (bestreden beslissing, p. 3).*

De beschikbare documentatie bevestigt de verklaringen van verzoekster en maakt het mogelijk te antwoorden op de door het CGVS aangevoerde argumenten:

[citaten uit "EASO Eritrea National service, exit and return" van september 2019 en uit stuk 6]

De interpretatie van het CGVS is subjectief en houdt geen rekening met de beschikbare documentatie over Eritrea. Bovendien werden aan verzoekster zeer weinig vragen gesteld over haar persoonlijke problemen.

- *Aangaande de documenten door Mevrouw G.H. neergelegd*

In het kader van haar verzoek om internationale bescherming, legt Mevrouw G.H. een medisch-psychologisch rapport neer. Dit rapport brengt verzoeksters psychische problemen in verband met de gebeurtenissen in Eritrea en tijdens de reis.

Volgens het CGVS kan een psycholoog nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat "dit medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de aangehaalde feiten aangaande uw reisweg" (bestreden beslissing, p. 4).

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moeten medische getuigschriften die ter ondersteuning van een asielaanvraag worden overgelegd, door de asielautoriteiten aan een grondig onderzoek worden onderworpen (R.C. tegen Zweden, 9 maart 2010 en MO. M. tegen Frankrijk, 18 april 2013).

In dit verband blijkt duidelijk uit recente rechtspraak van hetzelfde Hof dat, om een medisch attest uit te sluiten, mag de risicocontrole met betrekking tot artikel 3 van het EVRM niet beperkt blijven tot het gebrek aan geloofwaardigheid, maar zich ook moet uitstrekken tot alle andere individuele factoren die, bij elkaar opgeteld, het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst vergroten.

[bespreking van rechtspraak van het EHRM, "het standpunt van Sylvie Sarolea" en rechtspraak van de Raad]

Indien het psychologisch verslag het niet mogelijk maakt om de realiteit van de feiten die ter ondersteuning van de asielaanvraag worden aangevoerd, vast te stellen, moet dit attest worden beschouwd als "gedetailleerde elementen met betrekking tot de vermeende risico's", aangezien er sprake is van psychologische stoornissen die verband houden met het geleden geweld, en die met de risico's die worden gelopen in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

Door in haar beslissing onvoldoende rekening te houden met het medisch verslag dat verzoekster heeft overgelegd, houdt de wederpartij geen rekening met alle feiten van de zaak, hetgeen in strijd is met artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980."

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster stukken 3-6 met landeninfo.

2.3. Bij aanvullende nota van 10 september 2021 voegt verzoekster een psychiatrisch verslag van 9 september 2021.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat er bij de analyse van verzoeksters verklaringen onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychologische toestand.

Het door verzoekster bij verweerder voorgelegd medisch-psychologisch verslag van 8 mei 2019 stelt dat zij lijdt aan post-traumatische stress, een verhoogde kwetsbaarheid heeft en een permanent moreel lijden ondervindt. Verder stelt het rapport dat zij quasi-autistisch gedrag kan vertonen, waarbij zij zich in stilte hult. Het bij aanvullende nota van 10 september 2021 neergelegde medisch-psychiatrisch verslag van 9 september 2021 maakt melding van post-traumatische stress, met een moreel lijden, permanente angst en een schuldgevoel voor het achterlaten van haar zoon, wat bij verzoekster zou leiden tot een verhoogde kwetsbaarheid, geheugenverlies, afwezig zijn, inconsistenties in haar verhalen en verlies van referentiepunten.

Inzake dit verslag van 9 september 2021 dient te worden vastgesteld dat het geen melding maakt over het aantal consultaties en de werkwijze waarop dit verslag werd opgesteld, hetgeen des te meer klemmt omdat er geen opvolging is voorzien (*“Actuellement, aucun suivi régulier n’a été installé”*, laatste pagina van het verslag).

Verder dient te worden benadrukt dat het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR’s Mandate*, 26 August 2020, p.89).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat aan verzoekster eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld, die zij goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Verzoekster of haar advocaat hebben op geen enkel moment te kennen gegeven dat verzoekster omwille van haar psychologische toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure, terwijl ze op het einde van het onderhoud de mogelijkheid kregen opmerkingen te formuleren (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna; notities), p. 20-21).

Waar het verslag van 9 september 2021 melding maakt van geheugenproblemen, moeilijkheden om zich data, plaatsen, personen die haar hielpen of haar reisroute te herinneren en het vermengen van haar eigen beperkte herinneringen met verhalen van anderen, dient nog te worden opgemerkt dat verzoekster voornamelijk tegenstrijdigheden (en geen onwetendheden) wordt tegengeworpen. Van verzoekster kan verwacht worden dat zij het zou aangeven wanneer zij zich bepaalde elementen van haar reisroute niet kon herinneren of onzeker was over haar antwoorden hieromtrent, wat zij echter heeft nagelaten door in plaats daarvan gewoonweg wisselende versies van haar vertrek uit Eritrea te debiteren. Nochtans werd bij aanvang van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt aan verzoekster *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies)” en werd op het Commissariaat-generaal gezegd *“Ik wil er u aan herinneren dat er wordt verwacht dat u goed meewerkt vandaag en de waarheid vertelt. Probeer mijn antwoorden zo goed mogelijk te beantwoorden en zoveel mogelijk informatie te geven. Als u het antwoord op een vraag niet weet kunt u dat zeggen.”* (notities, p. 2).

Tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde verzoekster overigens dat zij in Zwitserland omwille van stress het advies van anderen volgde en bewust haar relaas en reisweg veranderde of aandikte (notities, p. 19), waardoor de andersluidende verklaringen aldaar niet geweten kunnen worden aan geheugenproblemen.

Noch uit deze attesten noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan aldus worden afgeleid dat verzoekster niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedures inzake haar verzoek noch dat haar cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast zodat zij in de onmogelijkheid is nuttige verklaringen af te leggen teneinde haar relaas te vertellen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar aangehaalde psychologische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

6. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming. De Raad kan wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling zij de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Verweerder kon terecht besluiten dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van bijzondere procedurele noden. Te dezen dient benadrukt dat het aan verzoekster is om aan te geven dat zij mogelijk problemen zou kennen gedurende de procedure. De asielinstanties konden uit verzoeksters profiel en verklaringen, noch uit de elementen in het administratief dossier geen dergelijke conclusies afleiden. Het medisch-psychologisch verslag van 8 mei 2019, dat reeds bij verweerder werd neergelegd, maakt niet concreet wat de impact van de geattesteerde symptomen op haar cognitieve mogelijkheden is of welke impact deze zouden hebben op haar deelname aan onderhavige procedure. Op vraag van verzoeksters advocaat werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud wel gewezen op de mogelijkheid om een pauze te vragen indien dit voor haar noodzakelijk was. Verzoekster vroeg gedurende het gesprek een extra pauze voor de voeding van haar dochter, die eveneens aanwezig was, maar gaf verder geen blijk van de noodzaak aan pauze of enige andere problemen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekster of haar advocaat hebben daarenboven ook na het persoonlijk onderhoud niet aangegeven dat verzoekster omwille van haar psychologische toestand niet in staat was om deel te nemen aan de onderhavige procedure, terwijl ze op het einde van het onderhoud de mogelijkheid kregen opmerkingen te formuleren (notities, p. 20-21). Verzoekster blijft ook in het verzoekschrift bij loutere stellingen en licht niet toe welke steunmaatregelen haar dan geboden hadden moeten worden.

Mede gelet op wat voorafgaat in verband met de voorgelegde psychiatrische rapporten, kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

7. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Eritrea omdat zij er problemen kende met de autoriteiten die haar partner zochten en omdat zij het land illegaal verlaten heeft.

8. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar illegale vlucht uit Eritrea, gelet op het volgende:

- Verzoekster legde tijdens haar asielprocedure in Zwitserland geheel andersluidende verklaringen af over onder meer wanneer zij vertrok, de route die zij volgde, hoe lang zij op verschillende plekken en tussenstops verbleef en wie haar reis regelde.
- Haar verklaringen in Zwitserland waren overigens ook intern tegenstrijdig, daar zij aanvankelijk had verklaard dat zij gecontroleerd werd door Soedanese soldaten die zij diende te betalen, doch dit later ontkende.
- Verzoeksters relaas tijdens het persoonlijk onderhoud in België over de tocht van Agordat naar Hajar is onaannemelijk vaag, daar zij zich niet herinnerde of ze verlichte plaatsen, steden of dorpen tegenkwam en hoe het landschap eruit zag.

- Haar bewering bij de Belgische asielinstanties dat zij gedurende zes nachten van Agordat naar Hajar is gewandeld, strookt hoe dan ook niet met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het in werkelijkheid een tocht van 700 kilometer betreft die veel meer tijd in beslag neemt.
- De door verzoekster bij het Commissariaat-generaal geschetste reisroute, waar zij na Hajar (nabij Khartoem) naar Kassala ging, een stad nabij de Soedanees-Eritrese grens, om vervolgens opnieuw naar Khartoem te gaan, is ook niet logisch.

9. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat zij “*totaal vernield*” was aangekomen in Zwitserland, gezien haar uitreis uit Eritrea zeer beproevend was en zij het slachtoffer werd van seksueel geweld hetgeen zij aanhaalt als rechtvaardiging of uitleg voor de tegenstrijdigheden. Het kan niet worden aangenomen dat verzoekster omwille van een trauma, angst, zenuwen en/of een slechte of labiele geestelijke toestand in Zwitserland onwaarschijnlijke verklaringen zou afleggen over haar vertrek uit Eritrea. Het vraagt immers meer doorzetting en luciditeit om valse verklaringen af te leggen dan waarheidsgetrouwe die gemakkelijker te onthouden zijn gezien verzoekster deze werkelijk heeft meegemaakt.

Hierbij voegt zich de vaststelling dat verzoekster Zwitserland via een lange en moeilijke reisweg over verschillende landen bereikte, waardoor niet valt in te zien waarom zij dergelijke inspanningen zou doen om vervolgens aldaar verklaringen af te leggen die niet stroken met haar leefwereld.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat, ondanks de onwaarschijnlijkheden die zij vertelde in Zwitserland, ook haar verklaringen in België moeten worden geanalyseerd, kan erop worden gewezen dat verzoeksters verklaringen over haar reisroute bij de Belgische asielinstanties evenmin aannemelijk zijn. De stelling in het verzoekschrift dat zij Eritrea in 2014 verliet, doet geen afbreuk aan het voorgaande, temeer gezien verder niet geduid wordt welke ongerijmdheden dit zou moeten kunnen verklaren. Hoe dan ook kan niet worden ingezien waarom verzoekster dan onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen aflegde in plaats van aan te geven dat ze zich bepaalde feiten niet kon herinneren omdat het zo lang geleden was.

10. Gelet op wat voorafgaat wordt er geen geloof gehecht aan verzoeksters relaas inzake het voorgehouden illegaal vertrek uit Eritrea. Dat verzoekster nalaat de waarschijnlijke wijze van vertrek aan te geven, doet reeds vermoeden dat zij meende dat haar ware relaas en levensloop geen aanleiding zouden geven tot internationale bescherming. Er kan op basis van haar verklaringen enkel worden afgeleid dat verzoekster in werkelijkheid het land niet op een illegale wijze verlaten heeft. Zij is bijgevolg legaal uit Eritrea vertrokken, zijnde met de toestemming en een exit visum van de Eritrese autoriteiten, waarbij het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht een voorwaarde is (*Eritrea: National service, exit, and return Country of Origin Information Report* van september 2019, p. 43-45). Zoals het verzoekschrift ook stelt dat het moeilijk is om met toestemming van de Eritrese overheid het land te verlaten is het dan ook geenszins aannemelijk dat verzoekster deze toestemming zou hebben gekregen indien zij werkelijk door diezelfde autoriteiten gezocht werd omwille van de desertie van haar partner.

11. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op de erkenning van verzoeksters broer I., die volgens haar illegaal vertrokken zou zijn alvorens zij het land zou hebben verlaten en waardoor zij geen exit visum zou kunnen krijgen, dient te worden vastgesteld dat er geen concrete informatie voorligt die aangeeft op welke basis verzoeksters broer I. internationale bescherming verkreeg, noch dat hij vóór verzoekster het land heeft verlaten.

12. Verder kan nog worden opgemerkt dat verzoeksters verklaringen over de problemen die zij zou hebben gekend omwille van de desertie van haar partner evenmin geloofwaardig zijn, gelet op het volgende:

- De door verzoekster geschetste gang van zaken is geenszins aannemelijk. Zij verklaarde dat de autoriteiten tweemaal bij haar langskwamen, waarbij ze haar tijdens het laatste bezoek meedeelden dat zij een oproep diende af te wachten, eerst naar de gevangenis zou moeten en nadien 50 000 nakfa zou moeten betalen voor haar vrijlating. Er kan echter niet worden ingezien waarom de autoriteiten eerst twee keer zouden langskomen om haar de tweede keer hierover in te lichten, in

plaats van haar meteen gevangen te nemen of andere stappen te ondernemen om meer informatie te verkrijgen over haar partner.

- Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zijzelf noch iemand anders die latere oproep ooit ontving. Evenmin gingen de autoriteiten bij haar ouders langs om te informeren naar haar na haar vertrek uit het land. Dit ondermijnt alleszins de actualiteit van verzoeksters problemen.

13. De citaten in het verzoekschrift uit “*EASO Eritrea National service, exit and return*” van september 2019 en “*Gov Uk, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit*” van juli 2018 beschrijven een praktijk van boetes, bestraffing en/of gevangenneming van familieleden van deserteurs door de Eritrese autoriteiten. Dit betreft echter een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, maar wijzigt voorgaande vaststellingen niet. Deze citaten volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

14. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het medisch-psychologisch rapport verzoeksters psychische problemen in verband brengt met de gebeurtenissen in Eritrea en tijdens de reis.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van deze stukken. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch of psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde mentale letsels kunnen aantonen, vormen deze neergelegde psychologische stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoekster haar land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Dienaangaande kan nog verwezen worden naar relevante rechtspraak van het EHRM inzake de vraag naar het gewicht dat moet worden toegekend aan het medische attest (*R.C. tegen Zweden*, nr. 41827/07, § 53, 9 maart 2010; *Mo.M. tegen Frankrijk*, nr. 18372/10, § 40, 18 april 2013; *I tegen Zweden*, nr. 61204/09, § 67, 5 september 2013; *R.J. tegen Frankrijk*, nr. 10466/11, §§ 41-42, 19 september 2013), een deel waarnaar ook in het verzoekschrift verwezen wordt. Uit “*I. tegen Zweden*”, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en “*R.J. tegen Frankrijk*”, van 19 september 2013, nr. 10466/11, kan blijken dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, het de betrokken staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek te verrichten naar dat bewijsmiddel om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In “*I. tegen Zweden*” werden de vastgestelde verwondingen in het medisch attest precies omschreven en in “*R.J. tegen Frankrijk*” wordt in het medisch attest melding gemaakt van significante en zichtbare littekens op het lichaam, waaronder een kruis gebrand in de borststreek, die consistent kunnen zijn met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen aangaande de timing en de aard van de ondergane folteringen.

Of het bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet worden beoordeeld in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardige verklaringen van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het land van herkomst (cf. § 53 t/m 56 van het arrest *R.C. tegen Zweden*, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest *D.N.W. tegen Zweden*, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest *I. tegen Zweden*, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest *R.J. tegen Frankrijk*, van 19 september 2013, nr. 10466/11). Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft niet in de weg te staan van voormelde verplichting, in het bijzonder indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn die stroken met de verklaring dat autoriteiten van zijn land hem onmenselijk hebben behandeld; deze stelling bevestiging vindt in betrouwbare informatie over dat land en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en zij tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest *I. tegen Zweden*, § 39 en 42 van voormeld arrest *R.J. tegen Frankrijk* en § 66 en 72 van het arrest *Z.M. tegen Frankrijk*, van 14 november 2013, nr. 40042/11). Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest *Mo.M. tegen Frankrijk*, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest *Z.M. tegen Frankrijk*).

In het licht van het gehele dossier kunnen de neergelegde psychologische/psychiatrische verslagen de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen, noch het bestaan van een risico op problemen bij terugkeer naar Eritrea aannemelijk maken.

15. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster als terugkerende asielzoeker wel vervolging riskeert indien zij gerepatriëerd zou worden naar Eritrea. Zij klaagt aan dat de verslagen in het administratief dossier over dit punt van 2018 en 2019 zijn. Zij citeert uit “*EASO Eritrea National service, exit and return*” van september 2019 en uit stukken 3-6 die zouden bevestigen dat illegale vlucht uit het land niet het enige criterium is dat in aanmerking moet worden genomen om te bepalen of een gerepatriëerde asielzoeker al dan niet met vervolging zou worden geconfronteerd indien hij naar Eritrea zou worden teruggestuurd.

Dient te worden vastgesteld dat stukken 3 en 4 handelen over het repatriëren van Eritrese vluchtelingen die in de Ethiopische Tigray-regio verbleven en die door de Eritrese autoriteiten zelf werden teruggehaald, met andere woorden een specifieke situatie die geenszins vergelijkbaar is met die van verzoekster. Het rapport van 2 mei 2019 van Human Rights Concern Eritrea (stuk 5) spreekt van problemen bij terugkeer in het geval van Eritreeërs die illegaal het land verlieten of “*ontsnappen*” (in tegenstelling tot verzoekster) en over speciale aandacht van de autoriteiten voor eventuele oppositieactiviteiten van de terugkeerder (waarvan geen sprake bij verzoekster). “*Gov Uk, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit*” van juli 2018 (stuk 6) maakt dan weer melding van eventuele problemen voor terugkeerders al naargelang hun leeftijd, activiteiten voor en na het verlaten van het land, bepaalde oppositie- of andere affiliaties en de aard van hun vertrek of “*ontsnapping*”, alsook de hulp die ze daarbij kregen. Verzoekster toont niet aan een dergelijk profiel te hebben. Noch uit de landeninformatie in het administratief dossier noch uit de stukken bij het verzoekschrift kan blijken dat Eritreeërs die legaal het land verlieten - aldus met toestemming van de Eritrese autoriteiten - vervolgingsproblemen zouden kennen bij terugkeer.

16. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen voor het overige niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het aanhalen van rechtspraak van de Raad die echter individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

17. De loutere stelling in het verzoekschrift dat verzoeksters tegenstrijdige verklaringen over de afgifte van haar identiteitskaart te wijten kunnen zijn aan het feit dat de genoemde feiten bijna 20 jaar geleden hebben plaatsgevonden, kan niet overtuigen. Van verzoekster kan wel degelijk worden aangenomen dat zij zich herinnert of zij voor haar definitieve terugkeer naar Eritrea eind 2012 al eens eerder naar Eritrea ging. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

18. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

19. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS